

[Eva Møller]

linjer – og altså ingen mulighed for fælles 1. g. Det hilser vi fra konservativ side med glæde.

Vi har også konstateret med tilfredshed, at der står, at valgfagene skal gives på to niveauer. Dette tolker vi således, at der nødvendigvis skal fastholdes høje niveauer i gymnasiet. Også dette er blandt de ting, vi ser på med glæde og tilfredshed.

Det er og har for det konservative folkeparti i alle årene været afgørende, at en studentereksamen var såvel studieforberedende som almindelig. Det betyder ikke, at vi ønsker at fastlåse gymnasiet, som det er, og som vi kender det i dag. Vi vil gerne være åbne over for andet indhold, og vi vil også gerne erkende, at en lang række elever ikke går direkte ind i et studium, men vi vil ikke fravige hovedsigtet, at en studentereksamen, en gymnasieuddannelse, er det, der forbereder til videregående studier.

Det er også baggrunden for, at vi ønsker, at eleverne fortsat ved indgangen til gymnasiet skal vælge mellem to linjer. Det mener vi de har krav på. Dels er de næsten voksne mennesker, dels mener vi også, at den folkeskole, de forlader, og i hvis formålsparagraf der står, at de skal kunne leve op til demokrati og medbestemmelse, har krav på, at de viser, at de kan leve op til det.

Derfor vil vi som sagt bevare såvel en sproglig som en matematisk linje, og vi ønsker, at de to linjer skal have hver sit særpræg. Vi kunne måske sige, at de to linjer skal have hver sin selvstændige identitet. Ønsket om en selvstændig identitet og ønsket om de højere niveauer har baggrund i, at det er med til at give eleverne studieforberedelsen. Herigennem lærer de at arbejde i dybden på enkelte fagområder, at drage sammenligninger og at abstrahere, og derved får de en viden, som kan bruges senere hen i alle fag og på alle fagområder.

Vi er vidende om, at dette ønske om høje niveauer og dermed store timetal godt kan komme i en vis konflikt med ønsket om almindelig, navnlig efterhånden som samfundets viden vokser mere og mere. Der bliver flere og flere ting, som vi synes det er nødvendigt at vi alle som samfundsborgere har en baggrundsviden om, når de store beslutninger skal træffes. Det vil sige, at der altså i gymnasiet kan være et berettiget krav om flere og flere timer, der er fælles for alle,

flere og flere timer, der er med til at give denne almindeliguddannelse.

Man kan således forstå, at det kan være vanskeligt, ja vel umuligt at få alle eller dog en betragtelig del af sine krav til en gymnasierreform opfyldt, hvis den skal holdes inden for en timetalsramme, som eleverne såvel fysisk som psykisk er i stand til at klare.

Vi har imidlertid set i det bekendtgørelsesudkast, som vi modtog onsdag eftermiddag – sent, skal jeg indrømme – at der er gjort et for mig at se rimeligt forsøg på at få det til at lykkes. Jeg vil gerne sige, at med den gældende lov og med lovforslaget er ministeren bemyndiget til på egen hånd at fremsende sådanne bekendtgørelser. Det, vi ser her, er et udkast, som jeg ser frem til at vi skal drøfte i folketingets uddannelsesudvalg.

Der kunne være mange ting at pege på. Jeg vil her blot nævne 6 ting, som man måske specielt kunne se på:

- Har udkastet fundet den rette balance mellem almene fag og retningsfag, linjefag, identitetsfag, hvad vi nu vil kalde dem?
- Er bogligheden for stor?
- Er der for mange valgfag?
- Skal vi indføre flere bindinger?
- Kan vi få alvorlige problemer med at have et år uden historieundervisning?
- Er fagtrængslen, specielt i 1. g, for stor? Men hvis vi ændrer denne fagtrængsel, hvordan opnår vi så de høje niveauer?

Jeg ser frem til et spændende og frugtbart samarbejde om såvel lovforslaget som bekendtgørelsen i uddannelsesudvalget.

Hanne Severinsen (V):

Debatten om fremtidens gymnasium har længe bølget frem og tilbage. Det, der skal være gymnasiets målsætning, nemlig at der skal være tale om en både almindelig og en studieforberedende uddannelse, har man dog ikke sat ret meget spørgsmålstegn ved. Men det er jo også bare to ord, og når man læser de forskellige taler og ser de mange skrivelser, kan man godt se, at den målsætning øjensynlig kan nås på mange forskellige måder.

Men jeg synes, at debatten viser, at der trods alt er ved at danne sig en vis form for enighed, og at regeringens første udspil fak-